

Bediüzzaman'ın İlk Talebeleri: Isparta Kahramanları

Bediüzzaman Hazretleri eserlerinde yer yer Isparta Kahramanlarından bahsederek, onlar hakkında fevkalâde sitayişlerde bulunuyor. Bu senakâr ifadeler, bu sitayişkâr medihler, bende bu kahramanlara karşı derin bir merak ve alâka uyandırdı. Acaba, onların nasıl bir fazilet ve meziyetleri vardı ki, Üstad'ın teveccühüne bu kadar mazhar olmuşlardı? Hele Üstad'ın:

“... Bu şehre bir kutub, bir Gavs-ı A'zam gelse, seni on günde velayet derecesine çıkaracağım dese, sen, Risale-i Nur'u bırakıp O'nun yanına gitsen, Isparta Kahramanlarına arkadaş olamazsın.”

ifadeleri merakımı iyice artırdı ve beni taharriye sevketti. Sonunda, şu neticeye vardım:

Küfür ve dalâletin korkunç tahribatlar yaptığı, yabancı ideolojilerin ve doktrinlerin gençlerimizi te'siri altına aldığı bir zamanda; ahlâkın, ibadetin tezelzüle uğrayıp sefa-hetin rağbet gördüğü, ecnebi kültürünün ve Frenk âdetlerinin heryeri istilâ ettiği bir asırda; bid'aların, günahların, Hakk'a karşı isyanların revaç bulduğu bir vakitte; nihayet her türlü fitne ve tefrikanın milletimizi ve memleketimizi doğrudan hedef aldığı bir devrede, dağları sarsacak bir himmetle cihad meydanına atılan Bediüzzaman Hazretlerinin etrafında, Isparta Kahramanları imandan bir kale meydana getirmişlerdi.

Onlar, Risale-i Nur gibi bir marifet cevherinden irfanlarını ikmâl, faziletlerini tekmil etmişler, ahlaklarını ulvîleştirmiş, vicdanlarını berraklaştırmışlar, imanlarını kavileştirip, yakînlerini artırmışlar ve Üstad'larının duası bereketiyle ruhlarındaki çekirdek-misâl istidatlar neşv-ü nema bulmuş inkişaf etmiş, feyizli semereler vermişti.

Isparta Kahramanlarıyla müteaddit defalar görüştüm, konuştum, tatlı sohbetlerinden feyizler aldım, onları yakından tanıdım. Simalarında letafet ve beşaret, ruhlarında necabet ve zerafet, fikirlerinde fetanet, kalblerinde ziyayı muhabbet, güneşin yedi rengi gibi içiçeydi. Onlar, âdeta asude bir bahar ülkesindeydiler; daima mes'ud ve mesrur idiler. Risale-i Nur onların hem şuuru ve vicdanı, hem gözü ve kulağı, hem kalbi ve dimağı olmuştu.

Onlar, her hadiseyi ibret ve hikmet süzgecinden geçirir ve Nur'un mizanlarıyla tartarlardı. Onların meşrebleri muhabbet, meslekleri müsbet hareket, yolları istikamet ve ihlâs, lisanları kavli leyyin, karakterleri enaniyetten

tecerrüd ile azamî ihlâs, azamî sadakat, azamî şefkat, azamî şevkve azamî fedakârlıktı.

Onların hizmetleri yalnız ve yalnız imanî ve Kur'anî idi. Gayret ve himmetleri, sadece ve sadece Allah'ı tanıtip, O'nun muhabbet ve celâdetini kalblere nakşetmekdi.

Onların cihadları ise manevîydi Kılıçları Nur'un burhanları; zırhları takvaları; kal'aları da hıfz-ı ilâhî idi.

Onlar kalbleri temiz, hisleri duru, gönülleri billur gibi saf ve sade idi. Onlarda hiçbir kimseye karşı kin ve iğbirar, isyan ve öfke gibi mezmûm huylardan eser yoktu. Hayatları temiz, hisleri berraktı. İnsan, onlara bakarken hakikati bütün açıklığıyla, fazileti bütün temizliğiyle görürdü. Evet, onlardaki himmet, onlardaki şecaat çok ileri seviyedeydi.

Onlar vefakâr ve fedakâr idiler. Bütün ızdırap ve meşakkatelere rağmen, yılmadan, çekinmeden O Marifet Sultan'nın yardımına koşmuşlardı.

Onların âlemlerine istikamet tayin eden iki mühim unsur vardı: Üstad ve Risale-i Nur. Onlar, bu iki şeyden her zaman âdeta kendilerinden geçerek bahseder; hususan Üstad'dan söz ederken, saadetten saadete kemâl-i şevk ile uçuşan sevdalılar gibi olurlardı. O'nu öylesine taziz, öylesine tebci ederlerdi ki, onları dinleyen herkes, ister istemez, "Acaba, bu zâtta nasıl bir cazibe ve nasıl bir kuvve-i kudsiye vardı ki, bunları böyle feza-yı feyzine cezbeylemiş?" demekten kendini alamazdı.

Her biri gece-gündüz demeden birer teksir makinesi gibi eserleri sayfa sayfa, bölüm bölüm yazarak çoğalttı. O günlerin son derece menfi şartları ve maddî imkânsızlıklarına rağmen, iman hakikatlarını durup dinlenmeden hep yazdılar ve yazdıklarını Anadolu'nun en ücra köşelerine kadar ulaştırdılar. Yazılan her bir risale, zulmetli gönüllere birer kandil oldu.

Dalâletten neş'et eden istibdat bütün şiddet ve dehşetiyle Bediüzzaman'nın üstüne alev alev dökülürken, zulmün vahşeti imanlı gönülleri çatlatacak bir şiddete erişmişken, herkes bu karanlık gecenin şafağı sökmeyecek, bu dehşetli kışın baharı gelmeyecek hissine kapılmışken, inanan vicdanlara yapılan askı felaketi ortalığı yakıp yıkarken, korkudan kimse Bediüzzaman Hazretlerinin ismini bile ağzına alamaz, semtine uğrayamaz, şehrine giremezken; bu âlicenap ve fedakâr simalar, haydarâne bir cesaret ve şecaatle Üstad'larının etrafında, imandan bir kale halinde, tek bir vücut oldular.

Bu necib kahramanlar, istikbalde tarihin nazar-ı dikkatini şaşaa ile celbedecek, yaptıkları ulvî hizmetleri altın harflerle yazılacaktır...